

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Már a gőzfürdő is megfizethetetlen*

Forrás:

Uj Nemzedék

Bp.
(Hely)

1922. II/21
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

613.41

Hely

Idő

"1922"

Személy

Hely

Közp. nyomt. XX.

Már a gőzfürdő is megfizethetetlen

— Az Uj Nemzedék tudósítójától. —

Éz se olyan már, mint volt régen. Se a kedélyessége, se a látogatottsága; az olcsósága meg éppen nem hasonlítható a régi jó időkéhez.

Hajdanában, így télvíz idején, farsangi mulatságok betetőzéséül, a gőzfürdőben különféle forró, langyos, hideg fürdő, meg a sokféle tuss után félholtra dörzsölték, pedikürözték, megborotválták, megfésülték az embert: jól kipihenten, egy friss pörkölt, meg egy korsó habzó sör után üden mentünk a dolgunk után. És mindez a tömördek élvezet kitélt alig *egy forint ötvenből*.

S a régi budai gőzfürdőkbe a jó vidékiek is fölrándultak. Volt idő, amikor alig lehetett kabint kapni. Mostanában nem igen tülekednek egy az emberek, ami nem is csoda, mert a mai árakat alig lehet már megfizetni, nem szólva a *borraválókról*, amelyek ugyancsak felrugtatják a gőzfürdés költségeit.

A fürdő ára 40—50—60—80 korona. De ez a legkisebb kiadás, mert ezenkívül a *dörzsölő, szárító, lábapoló, kézapoló, kabinos, ruhatáros, safas, fodrász, cipőtisztító, ruhatisztító, a mázsáló, a kabinyitó* és a sokféle „köszönő-ember” meg azután a „szabad kérem a személyzet számára”-ember mind lesi-várja a vendég bőkezűségét.

Fantasztikusan érdekes új intézmény ez a „köszönő ember”, aki, ha bemegy, ha kimegy az ember, akkra „alászolgájkát” harsog a vendég fülébe, hogy ijedten és sietve kapkod mindenki az erszényéhez...

Egy csöpp igazságuk azonban nekik is van szegényeknek, mert sürün megesik, — amint panaszozzák — hogy egyik-másik „nagyaságos ur” mire felöltözködik, egyszerűen elfelejti, hogy a masször félóraig dögönyözte.

Sajnos, ez a csunya és lehetetlen valami, a „blitcelés”, változatlanul megvan még ma is, noha a gőzfürdő publikuma is mintha más lenne, mint volt valamikor régen.

Fiatalabb embereket alig látni, vagy ha igen, azok is csendesek és jámborak a gőzfürdőben.

Afféle „gözemberek” még kevésbé láthatók, mint hajdan, amikor a magát produkáló férfi a *forró vízbe, gőzkamrákba* vagy a jéghideg medencébe bement bátran, a tussok alá elszántan odaállt és valóságos *virtust* csinált abból, hogy *hol, mennyi ideig* bírta ki.

A hangos diskurzus, meg a jó hangulatteremtő énekes is elhalált és a jórészt deresedő öreg urak méla szemmel, csendes nyugalommal nézik, nézdegélik a vízbe bukókat, egymást, meg a pirosra gőzölt bőrükön legördülő vizesöppeket.

És amerre megy az ember, minden fordulónál ott van az „illető emberek” tányérja, rajta „csalétekül” egy-két darab 10—20 koronás, hogy nyilván odavonzza a többit is.

De csak gyéren hullanak a papírbankók, mert ha a „fizetés nélkül” működő fürdőszemélyzet minden tagjának adna az ember akár csak tíz koronát, elkölthetne egy fürdőre 2—300 koronát is.

Ennyi pénzért pedig — otthon is megfürödhetik mindenki, bár ahol *gőzkályha* boldogítja a jámbor lakót, ott a mai gázszolgáltatási viszonyok mellett takaros *tüdőgyulladást* is kaphat az ember az *átmelegíthetetlen fürdőszobában*.

Ma az egészséget csak méregetésénél fogyasztatja, sőt vesztítheti az ember; hogy azt meg is tartthassa, ahhoz a Dariusz kincse is kevés.

A szegény ember tehát alig is gondolhat a jó meleg gőzfürdőre. De meg *annyi idő sem áll a rendelkezésére*, amennyi a fürdéshez szükséges volna, mert amíg ott van, nyilván valami keresetet mulaszthat el, tehát még így is ráfizethet az élvezetére.

Nagyon szeret a pesti ember fürödni, tudjuk jól, a régi, békebeli időkben.

De szomorú képet kapnánk, ha mindenki őszintén bevallaná, hogy hányszor fürdik egy esztendőben?

Magyar Nemzet, Budapest, március 21. 1922.